

Sak nr. 5/2015

Vedtak/uttalelse av 25. september 2015

Sakens parter:

A - Utlendingsdirektoratet

Likestillings- og diskrimineringsnemndas sammensetning:

Ivar Danielsen (møteleder)

Britt Elin Strand

Ellen Katrine Hætta

Usman Ivar Shakar

Astrid Merethe Svele

Saken gjelder

Klage over Likestillings- og diskrimineringsombudets uttalelse av 18. november 2014. Saken gjelder spørsmål om Utlendingsdirektoratets (UDIs) generelle praksis, der det kreves at klage over utvisningsvedtak fremmes på norsk eller engelsk, er i strid med forbudet mot diskriminering på grunn av språk, jf. diskrimineringsloven om etnisitet § 6 (lov nr. 60/2013). Saken gjelder også spørsmål om UDI i forbindelse med klagebehandlingen knyttet til et utvisningsvedtak har handlet i strid med forbudet mot diskriminering på grunn av språk overfor A, jf. den tidligere diskrimineringsloven § 4 (lov nr. 33/2005).

Sakens faktiske forhold

A har tidligere hatt oppholdstillatelse i Norge. Politiet opprettet utvisningssak for A i januar 2013 og 25. juni 2013 fattet UDI vedtak om utvisning. UDI har opplyst at A ikke uttalte seg i saken før vedtaket ble fattet. Både forhåndsvarselet om utvisning og det etterfølgende vedtaket ble skrevet på norsk. Dette er utgangspunktet for UDIs saksbehandling når en utlending oppholder seg i Norge. Dersom en utlending ikke forstår norsk følger det av UDIs retningslinjer at utlendingen kan få både forhåndsvarselet og vedtaket forklart for seg på et språk utlendingen forstår. A har hatt tilknytning til Norge i lengre tid (9 år) og UDI la til grunn at han hadde noe norskkunnskaper.

As advokat henvendte seg til UDI samme dag som klagefristen gikk ut og ba om utsatt klagefrist. Det ble gitt tre ukers fristutsettelse.

A uttalte seg i saken etter at utvisningsvedtaket var fattet. Han påklaget vedtaket på polsk i e-post etter utløpet av klagefristen. UDI henvendte seg til As advokat i oktober 2013 og orienterte om at klagen måtte fremsettes på norsk eller engelsk. UDI ba advokaten om at den innsendte klagen ble oversatt til norsk eller engelsk, men UDI mottok aldri noe svar fra advokaten. Etter dette har A henvendt seg til UDI per e-post på norsk. UDI avviste klagen på formelt grunnlag ved brev til As advokat i april 2014. Hovedbegrunnelsen for avvisningen var at klagen var fremsatt for sent.

UDI har opplyst at direktoratet ikke stiller krav til hvordan en klage på utvisningsvedtak skal utformes. Det er mulig å sende inn en klage til UDI som er oversatt gjennom for eksempel google translate eller andre nettsider som oversetter gratis. Språklig tilrettelegging fra UDIs side er kun aktuelt før klagetidspunktet.

Det er utlendingsloven § 81 (lov nr. 35/2008) som regulerer «*utlendingens rett til å uttale seg*». Bestemmelsens første ledd lyder:

«I saker etter §§ 28 og 73, samt i saker om bortvisning, utvisning, tilbakekall av gitt tillatelse eller tilbakekall av oppholdsdokument, jf. § 120 annet ledd, skal utlendingsmyndighetene sørge for at utlendingen får mulighet til å fremlegge sine synspunkter på et språk utlendingen kan kommunisere forsvarlig på. Dette skal skje så snart som mulig, og under enhver omstendighet før det treffes vedtak i saken. Det skal legges til rette for utlendinger med spesielle behov. Kongen kan gi nærmere regler i forskrift.»

I forarbeidene til utlendingsloven, Ot.prp.nr.75 (2006-2007) punkt 17.1.5.5 uttales det at:

«Som det fremgår i kapittel 17.1.5.3 har utvalget foreslått å videreføre særbestemmelsen i gjeldende lov § 33 annet ledd om at utlendingen i asylsaker og andre saker om beskyttelse, samt i saker om bortvisning og utvisning, skal ha rett til å fremlegge sine synspunkter på et språk som vedkommende kan kommunisere forsvarlig på. I likhet med UDI mener departementet at bestemmelsen bør utvides til også å omfatte saker om tilbakekall av en gitt tillatelse. Vedtak om tilbakekall kan representere alvorlige inngrep i forhold til den det gjelder, som gjør slike vedtak naturlige å sidestille med vedtak om bortvisning og utvisning. Det vises til lovforslaget § 81.

Departementet presiserer at bestemmelsen ikke nødvendigvis innebærer at utlendingen har krav på å benytte sitt eget morsmål. Dersom utlendingen har tilstrekkelige norskkunnskaper, skal norsk benyttes. Dernest vil det ofte være mulig å kommunisere på engelsk, eventuelt med andre språk. Kan utlendingen bare kommunisere forsvarlig på sitt eget morsmål, kan vedtak i saken ikke treffes før utlendingen har fått mulighet til å fremlegge sine synspunkter på dette språket.

Ved andre sakstyper, for eksempel ved søknader om familieinnvandring eller arbeidsinnvandring, må utlendingen i utgangspunktet selv ta ansvaret for å kunne kommunisere med norske myndigheter. Som nevnt innebærer imidlertid bestemmelsene i forvaltningsloven § 11 (forvaltningsorganets veiledningsplikt) og § 17 (forvaltningsorganets plikt til å påse at saken er så godt opplyst som mulig mv.), at forvaltningen i visse sammenhenger kan ha et ansvar for å skaffe tolk eller oversetter for at det skal kunne kommuniseres på et språk som utlendingen behersker. Sakens viktighet og karakter (særlig om det er tale om et inngripende vedtak) vil her være av betydning. I tillegg vil det blant annet måtte vurderes om utlendingen har mulighet for hjelp fra slekt eller venner mv., forutsatt at sakens art ikke taler mot at man kan henvise utlendingen til å søke slik assistanse. Det vises for øvrig til Lovavdelingens tolkningsuttalelse 2002/6741.»

UDI har ikke egne retningslinjer knyttet til vurderingen etter utlendingsloven § 81, men det fremgår av UDIs klageinstans, Utlendingsnemndas (UNEs), retningslinjer om klagesaksbehandlingen at:

«Hvis det i beskyttelses-, familieinnvandrings- eller utvisningssaker innkommer dokumenter på annet språk enn norsk eller engelsk etter at saken er oversendt UNE skal klageren/advokaten bes om å redegjøre for hva slags dokument det er, hva som er hovedinnholdet i dokumentet og hvilken relevans de mener dokumentet har for saken (mal i DUF). Hvis dokumentet etter dette oppfattes å være av betydning for utfallet av saken, eller det er tvil om dette, skal UNE sørge for oversettelse av dokumentet. Dette kan gjøres ved å benytte UDIs oversettertjeneste. UNE betaler da for oppdraget. Når betydningen av dokumentet vurderes, skal det legges vekt på om parten er barn eller om dokumentet berører forholdene til et barn hvis situasjon vil bli berørt av utfallet av saken.»

Etter anmodning fra Likestillings- og diskrimineringsombudet har UDI oppdatert sine nettsider. Det fremgår nå at en klage på vedtak «må være på norsk eller engelsk».

Behandlingen hos Likestillings- og diskrimineringsombudet og videre saksgang
A klaget UDI inn for ombudet ved e-poster av 17., 24. og 26. oktober 2013.

I brev av 20. juni 2014 ba ombudet UDI om å redegjøre for om det ble foretatt en vurdering av språklig tilrettelegging for A. UDI opplyste i brev datert 4. august 2014 at As «uttalelse i saken kom inn etter at utvisningsvedtak var fattet. Det foreligger ingen opplysninger i saken som tilsier at det er begått en saksbehandlingsfeil. Vi har derfor ikke foretatt noen ytterligere vurdering av om det foreligger grunnlag for å få dekket utgifter til oversettelse/språklig tilrettelegging.»

Ombudet ga en uttalelse i saken 18. november 2014 og konkluderte med at:

«Utlendingsdirektoratets (UDI) praksis med å kreve at klage på UDIs vedtak må fremmes på norsk eller engelsk er ikke i strid med diskrimineringsloven om etnisitet § 6.

UDI har ikke handlet i strid med diskrimineringsloven om etnisitet § 6 overfor A.»

A klaget på ombudets uttalelse 15. desember 2014. Ombudet vurderte saken på nytt, men fant ikke grunn til å endre uttalelsen. Saken ble sendt til nemnda ved brev av 15. januar 2015.

Saken ble behandlet i nemndas møte 15. september 2015. I behandlingen deltok nemndas medlemmer Ivar Danielsen (møteleder), Britt Elin Strand, Ellen Katrine Hætta, Usman Ivar Shakar og Astrid Merethe Svele. A ønsket å delta per telefon, men han var ikke tilgjengelig på de oppgitte telefonnumrene. UDI var representert av enhetsleder som deltok per telefon. Fra Likestillings- og diskrimineringsombudet møtte Pål Christian Gustavsen som observatør. Nemndas sekretariat var representert ved Else Anette Grannes, Ingeborg Aas og Anette Klem Funderud.

Partenes anførsler

A har i hovedsak anført:

UDI handler i strid med diskrimineringsloven om etnisitet ved at han ikke fikk språklig tilrettelegging og ikke fikk levere sin klage på UDIs vedtak på polsk.

Han har begrensede norsk- og engelskkunnskaper. Han har heller ikke midler til å få klagen oversatt til norsk.

Han kan verken benytte seg av google translate eller be venner/bekjente om bistand til oversetting.

Utlendingsdirektoratet har i hovedsak anført:

Påstanden om at UDI har handlet i strid med diskrimineringslovgivningen avvises.

Det generelle utgangspunktet er at forvaltningsspråket er norsk. Utenlandske borgere er selv ansvarlige for å kommunisere med norske myndigheter. Dersom utlendingen trenger en tolk eller oversettelse, er hovedregelen at utlendingen må skaffe dette selv. Etter omstendighetene kan det likevel være aktuelt å tilby offentlig tolk eller oversettelse til søkeren i visse tilfeller. Dette utledes av forvaltningens veiledningsplikt og utrednings- og informasjonsplikt, jf. forvaltningsloven §§ 11 og 17 (lov av 10. februar 1967). Det vil normalt kun være aktuelt i saker der utlendingen ikke har en referanseperson i Norge, der saken er av inngripende karakter eller

av stor viktighet og utlendingen ikke er i stand til å kommunisere forsvarlig med norske myndigheter på annen måte.

Språklig tilrettelegging i utvisningssaker er regulert i utlendingsloven § 81, hvor det fremgår at før vedtak fattes skal utlendingen få mulighet til å fremlegge sine synspunkter på et språk vedkommende kan kommunisere forsvarlig på.

UDI tolker utlendingsloven § 81 slik at tolkeutgifter/oversettelser i klageomgangen ikke omfattes. I klageomgangen er utgangspunktet at klagen må fremmes på norsk, men klager på engelsk aksepteres også. I mange tilfeller vil utlendingen være representert ved advokat som bistår med utformingen av klagen. Ved brudd på utlendingsloven har utlendingen krav på fri rettshjelp.

UDI har liten erfaring med at klagere ønsker å fremme klagen på annet språk enn norsk eller engelsk.

UDIs følger den praksis at utlendingen før utvisningsvedtak treffes forhåndsvarsles av politiet, som sørger for tolk om nødvendig, og gis mulighet til å komme med tilsvarende og relevant dokumentasjon på et språk vedkommende behersker. Utlendingens rettssikkerhet anses derfor ivarettatt i den forberedende sakshandlingen hos politi og UDI. Det samme gjelder forvaltningslovens krav til forsvarlig saksbehandling i forvaltningen.

Hovedgrunnen til at As klage ble avvist er at den ble fremsatt etter klagefristens utløp.

I utvisningssaker dekkes i utgangspunktet ikke utgifter til tolk og oversettelser i forbindelse med klagebehandlingen. Det er ikke kjent at det er gjort unntak i enkeltsaker.

Dersom det i klageomgangen kommer anførsler om saksbehandlingsfeil i den innledende saksforberedelsen, og saksbehandlingsfeilen kan ha hatt betydning for vedtakets innhold, vil spørsmål om oversettelse kunne bli vurdert på nytt. For eksempel dersom vedkommende ikke har fått mulighet til å uttale seg før vedtak treffes og dette ikke skyldes forhold på utlendingens side.

As uttalelse i saken for UDI kom inn etter at utvisningsvedtak var fattet. Det foreligger ingen opplysninger som tilsier at det er begått saksbehandlingsfeil. UDI har derfor ikke foretatt ytterligere vurdering av om det foreligger grunnlag for å dekke utgifter til oversettelse/språklig tilrettelegging.

Nemndas vurdering

Likestillings- og diskrimineringsnemnda har kompetanse til å føre tilsyn med og medvirke til gjennomføringen av den tidligere diskrimineringsloven og någjeldende diskrimineringslov om etnisitet. Dette følger av lov om Likestillings- og diskrimineringsombudet og Likestillings- og diskrimineringsnemnda § 1 annet ledd nr. 2 (diskrimineringsombudsloven nr. 40/2005).

A har gitt uttrykk for at han ønsket å delta ved behandlingen av saken under nemndsmøtet 15. september 2015, men han var ikke tilgjengelig på de oppgitte telefonnumrene. Slik nemnda ser det har A likevel fått tilstrekkelig anledning til å fremsette sine synspunkter for nemnda.

Den 1. januar 2014 trådte en ny diskrimineringslov om etnisitet i kraft (lov nr. 60/2013). Diskrimineringsloven om etnisitet innebærer ingen endringer av rettstilstanden sammenlignet med den tidligere diskrimineringsloven (lov nr. 33/2005). Ombudet har vurdert saken i sin helhet etter den nye loven.

Når det gjelder UDIs generelle praksis i forbindelse med klage over utvisningsvedtak legger nemnda til grunn at denne delen av saken skal vurderes etter den nye diskrimineringsloven om etnisitet § 6, da dette er et aktuelt forhold. Nemnda har kompetanse til å fatte et vedtak, jf. diskrimineringsombudsloven § 7.

As klage til nemnda over UDIs utvisningsvedtak datert 25. juni 2013 gjelder forhold før den nye loven trådte i kraft. Nemnda vil derfor vurdere denne delen av saken etter den tidligere diskrimineringsloven § 4. UDIs utvisningsvedtak overfor A er et enkeltvedtak, jf. forvaltningsloven § 2. Nemnda har ikke anledning til å oppheve eller endre vedtak truffet av annen forvaltningsmyndighet, jf. diskrimineringsombudsloven § 9. Nemnda vil imidlertid gi en uttalelse om UDI har handlet i strid med diskrimineringsloven § 4 overfor A, jf. diskrimineringsombudsloven § 7.

UDIs generelle praksis

UDIs generelle praksis skal vurderes etter diskrimineringsloven om etnisitet § 6. Bestemmelsen lyder:

«Diskriminering på grunn av etnisitet, religion eller livssyn er forbudt. Diskriminering på grunn av nasjonal opprinnelse, avstamning, hudfarge og språk regnes også som diskriminering på grunn av etnisitet. Forbudet gjelder diskriminering på grunn av faktisk, antatt, tidligere eller fremtidig etnisitet, religion eller livssyn. Forbudet gjelder også diskriminering på grunn av etnisitet, religion eller livssyn til en person som den som diskrimineres har tilknytning til. Med diskriminering menes direkte og indirekte forskjellsbehandling som ikke er lovlig etter § 7 eller § 8. Med direkte forskjellsbehandling menes en handling eller unnlattelse som har som formål eller virkning at en person eller et foretak blir behandlet dårligere enn andre i tilsvarende situasjon, og at dette skyldes etnisitet, religion eller livssyn. Med indirekte forskjellsbehandling menes enhver tilsynelatende nøytral bestemmelse, betingelse, praksis, handling eller unnlattelse som fører til at personer stilles dårligere enn andre, og at dette skjer på grunn av etnisitet, religion eller livssyn.»

Vilkårene for lovlig forskjellsbehandling følger av diskrimineringsloven om etnisitet § 7:

Forskjellbehandling er ikke i strid med forbudet i § 6 når:

- a) den har et saklig formål,*
- b) den er nødvendig for å oppnå formålet og*

c) det er et rimelig forhold mellom det man ønsker å oppnå og hvor inngripende forskjellsbehandlingen er for den eller de som stilles dårligere.»

Bevisbyrdereglene er fastslått i diskrimineringsloven om etnisitet § 24:

«Det skal legges til grunn at diskriminering har funnet sted hvis:

- a) det foreligger omstendigheter som gir grunn til å tro at det har skjedd diskriminering, og*
- b) den ansvarlige ikke sannsynliggjør at diskriminering likevel ikke har funnet sted.*

Dette gjelder ved påståtte brudd på bestemmelsene i kapittel 2 og §§ 16 og 17»

Det er A som i utgangspunktet har bevisbyrden og som må vise til omstendigheter som gir grunn til å tro at diskriminering har funnet sted. Nemnda har i tidligere saker krevd noe mer enn en påstand om at diskriminering har funnet sted. Det må være ytterligere holdepunkter i saken for lovstridig forskjellsbehandling, for at bevisbyrden skal gå over på innklagede.

I tilfeller der bevisbyrden er snudd, har nemnda vurdert om innklagede likevel har klart å sannsynliggjøre at diskriminering ikke har funnet sted. Nemnda har i de fleste tilfeller foretatt en totalvurdering ut fra den framlagte dokumentasjonen og partenes skriftlige og muntlige forklaringer. Det har således ikke vært ett enkelt dokument eller vitneutsagn som har gjort at bevisbyrden anses oppfylt. Nemnda har normalt krevd at dokumentasjonen er etterprøvbar og ikke utarbeidet i ettertid (tidsnær dokumentasjon).

Før UDI fatter vedtak får den aktuelle utlendingen mulighet til å fremlegge sine synspunkter på et språk vedkommende kan kommunisere forsvarlig på. Språklig tilrettelegging i klageomgangen gis i utgangspunktet ikke av UDI.

De fleste som er i kontakt med UDI har manglende norskkunnskaper og vil være avhengig av språklig tilrettelegging for å kunne ivareta sine rettigheter. UDIs praksis reiser derfor spørsmål om indirekte diskriminering på grunn av etnisitet (språk og nasjonal opprinnelse), ettersom personer fra ulike land i varierende grad har forutsetning for å kunne kommunisere forsvarlig. Disse må sørge for å oversette klagen selv og, i den grad utlendingen ikke kan få hjelp av andre, må vedkommende bære kostnadene til oversetting. I likhet med ombudet finner nemnda at utlendinger som ikke behersker norsk eller engelsk stilles dårligere enn dem som behersker ett av disse språkene. Det er således UDI som har bevisbyrden og må sannsynliggjøre at unntaksbestemmelsen i diskrimineringsloven om etnisitet § 7 er oppfylt.

Det første kravet i vurderingen av om vilkårene i unntaksbestemmelsen i diskrimineringsloven om etnisitet § 7 er oppfylt, er at en klage som fremsettes på norsk eller engelsk er nødvendig for å oppnå et saklig formål.

UDI er et forvaltningsorgan. Forvaltningspråket i Norge er i utgangspunktet norsk, men i utvisningssaker er spørsmålet om språklig tilrettelegging regulert i utlendingsloven § 81, der det fremgår at mulighetene til å fremlegge sine synspunkter på et forståelig språk for den utvisningsvedtaket retter seg mot *«skal skje så snart som mulig, og under enhver omstendighet*

før det treffes vedtak i saken». Slik nemnda ser det er det i utlendingsloven § 81 tatt hensyn til at en utvisningssak er et inngripende vedtak og således av særlig viktighet for den det gjelder. Mulighetene for utlendingen til å fremlegge sine synspunkter må ses i lys av dette.

Utlendingsloven § 81 ivaretar flere hensyn, herunder hensynet til effektiv saksbehandling i utlendingsetaten, samt kostnader og ressursbruk knyttet til tolk og oversettelse. Nemnda er enig med ombudet i at dette er saklige formål og at det må anses nødvendig med en begrensning i den språklige tilretteleggingen i klageomgangen for å oppnå disse formålene.

Det andre vilkåret knyttet til vurderingen av unntaksbestemmelsen i diskrimineringsloven om etnisitet § 7 er om det er uforholdsmessig inngripende overfor utlendingen som ikke behersker norsk eller engelsk å kreve at klage fremsettes på et av disse språkene.

Verken utlendingsloven eller lovens forarbeider omtaler språklig tilrettelegging i klageomgangen. UDIs tolkning er i tråd med en naturlig forståelse av lovens ordlyd. Nemnda finner i likhet med ombudet heller ikke grunnlag for å overprøve UDIs lovforståelse.

I uforholdsmessighetsvurderingen er det relevant å se hen til at UDI ikke stiller krav til hvordan klagen skal utformes, men krever at klagen er oversatt i tilstrekkelig grad slik at innholdet kan forstås. Det vil være tilstrekkelig å oversette anførslene i klagen til norsk eller engelsk. Dersom anførslene er knyttet til saksbehandlingsfeil i den innledende saksforberedelsen, som kan ha hatt betydning for vedtakets innhold, vil spørsmålet om oversettelse bli vurdert på nytt.

I uttalelse av 18. november 2014 viste ombudet til at Utlendingsnemndas retningslinjer og uttalte at:

«Ombudet legger således til grunn at dersom det i klagen kommer anførsler eller legges ved dokumenter som oppfattes å være av betydning for utfallet i saken så vil dokumentet/ene oversettes, enten av UDI eller UDIs klageinstans, UNE.

UDI har også bekreftet at det vil kunne være mulig å sende inn klage oversatt gjennom for eksempel google translate eller andre nettsider som oversetter gratis. Ombudet legger til grunn at de fleste har tilgang til PC og internett, enten privat eller via f.eks. internettkafe eller bibliotek.

Ombudet har sett hen til de ulemper det medfører, herunder hvor belastende eller inngripende det vil være, enten å skulle be en bekjent oversette anførslene/klagen, oppsøke en PC med internettilgang, eller eventuelt betale for oversettelse. Ombudet finner imidlertid ikke at dette tilsier at forskjellsbehandlingen er uforholdsmessig inngripende overfor de som ønsker å klage og som ikke behersker norsk eller engelsk.»

Ombudet konkluderte med at UDIs generelle praksis innebærer en lovlig forskjellsbehandling. Nemnda er enig i ombudets konklusjon og kan i det vesentligste slutte seg til ombudets begrunnelse.

Klage over utvisningsvedtaket av 25. juni 2013

Den tidligere diskrimineringsloven § 4 første til fjerde ledd lyder:

«Direkte og indirekte diskriminering på grunn av etnisitet, nasjonal opprinnelse, avstamning, hudfarge, språk, religion eller livssyn er forbudt.

Med direkte diskriminering menes at en handling eller unnlattelse har som formål eller virkning at personer eller foretak på grunnlag som nevnt i første ledd blir behandlet dårligere enn andre blir, er blitt eller ville blitt behandlet i en tilsvarende situasjon.

Med indirekte diskriminering menes enhver tilsynelatende nøytral bestemmelse, betingelse, praksis, handling eller unnlattelse som fører til at personer på grunn av forhold som nevnt i første ledd blir stilt særlig ufordelaktig sammenliknet med andre. Med indirekte diskriminering i arbeidslivet menes enhver tilsynelatende nøytral bestemmelse, betingelse, praksis, handling eller unnlattelse som faktisk virker slik at en arbeidssøker eller arbeidstaker stilles dårligere enn andre arbeidssøkere eller arbeidstakere på grunn av forhold som nevnt i første ledd.

Forskjellsbehandling som er nødvendig for å oppnå et saklig formål, og som ikke er uforholdsmessig inngripende overfor den eller de som forskjellsbehandles, anses ikke som diskriminering etter loven her.»

Om bevisbyrden heter det i diskrimineringsloven § 10:

«Hvis det foreligger omstendigheter som gir grunn til å tro at det har funnet sted brudd på bestemmelsene i §§ 4, 5, 6, 7 eller 9, skal det legges til grunn at brudd har funnet sted, hvis ikke den som er ansvarlig for handlingen, unnlattelsen eller ytringen sannsynliggjør at det likevel ikke har funnet sted slikt brudd.»

På samme måte som etter diskrimineringsloven om etnisitet fastslår diskrimineringsloven prinsippet om delt bevisbyrde. Det er A som i utgangspunktet har bevisbyrden og som må vise til omstendigheter som «gir grunn til å tro» at diskriminering har funnet sted.

UDI avviste As klage på utvisningsvedtaket fordi klagen ble fremmet etter klagefristens utløp. Nemnda legger til grunn at årsaken til avvisningen var at den var fremsatt for sent. At klagen var fremmet på polsk, og ikke på norsk eller engelsk, var ikke årsak til avvisningen. Nemnda finner derfor at det ikke er «grunn til å tro» at UDI handlet i strid med diskrimineringsloven overfor A.

Klagen fra A har ikke ført frem.

Nemndas vedtak og uttalelse er enstemmig.

Sak 5/2015

Likestillings- og diskrimineringsnemnda har fattet følgende vedtak:

Utlendingsdirektoratets generelle praksis, der det kreves at klage over utvisningsvedtak må fremmes på norsk eller engelsk, er ikke i strid med forbudet mot diskriminering på grunn av språk, jf. diskrimineringsloven om etnisitet § 6 (lov nr. 60/2013).

Likestillings- og diskrimineringsnemnda har gitt følgende uttalelse:

Utlendingsdirektoratet handlet ikke i strid med forbudet mot diskriminering på grunn av språk overfor A i forbindelse med klagebehandlingen knyttet til hans utvisningsvedtak, jf. diskrimineringsloven § 4 (lov nr. 33/2005).

Ivar Danielsen
møteleder

Ellen Katrine Hætta

Britt Elin Strand

Astrid Merethe Svele

Usman Ivar Shakar